

[Morten Lango.]

grund til at se meget skeptisk på regeringens nedskæringsplaner, men med den regering, vi har, må vi vel nok koncentrere os om at dæmme op for de, skal vi sige mest farlige af de nedskæringer, vi bliver konfronteret med, og denne nedskæring indeholder i hvert fald en del elementer, som kan accepteres som, skal vi sige en forringet luksusstandard. Dem kunne man acceptere uden alt for stort vrøvl. Jeg er også bange for, at der sker en alvorlig neddæmpning af tempoet for det egentlige universitetsbyggeri, det ligger ganske på linje med regeringens almindelige linje i retning af at sætte tingene i stå. Blot må vi dog konstatere, at her har man da endnu ikke sat tingene helt i stå.

Vi blev gjort opmærksom på, at vi i udvalgsbetænkningen har været nødt til at gøre ministeren opmærksom på, at det var et universitetscenter, vi ønskede skabt i Odense. Det fremgår allerede af lovforslagets oprindelige titel, og det fremgår af mange debatter, vi har ført, men det fremgår ikke af ret meget af det, der hidtil er lavet. Jeg må indrømme, at universitetscenterdannelsen er et af de kommende perioders vigtigste problemer for den højere uddannelse taget som en helhed, men jeg må også indrømme, at vi mangler en hel del klaring, før vi kan komme virkelig for alvor i gang, så vi kan godt skælde ministeren ud — det synes jeg i og for sig på mange måder er rimeligt, fordi det er ham, der skal drive på en række heste, for at vi kan få en afklaring frem — men vi må være klar over, at hovedpunktet i spørgsmålet om en universitetscenterdannelse er spørgsmålet om en integrering af læreruddannelserne, og hvad det angår, foreligger der for os ikke skyggen af et dokument, dårlig nok en konkretiseret idé, og uden dette er en egentlig universitetscenterdannelse en temmelig vanskelig ting at snakke om i praksis. Der er altså adskillige heste, der skal piskes på, førend der kommer realiteter bag ved titlen, men jeg tror, en af måderne til at piske på disse heste bl. a. vil være at indskærpe, at det kommissorium, som arbejdsgruppen for planlægning af Odense universitetscenter bør have, netop er at sørge for, at der kommer gang i denne udvikling. Så kan det ske, at ministeren bliver nødt til at piske på diverse heste, og hvis han ikke vil, skal vi nok hjælpe ham.

Man kan måske ikke med rimelighed bebrejde ministeren, at han ikke har kunnet se klare linjer for en universitetscenterdannelse i Odense, men man vil kunne bebrejde os alle sammen, hvis vi ikke meget snart kommer i den situation, at vi kan gøre det.

I øvrigt får behandlingen af dette lovforslag mig til i højere grad, end det måske tidligere har været tilfældet, at understrege, at det må være sidste gang, dette folketing får isolerede sager til behandling om den højere uddannelse. Det er meningsløst at parcellere det ud. Det behandles i forvejen inden for et samlet rammebudget, og de forskellige afgørelser har stor indflydelse på hinanden. Hvad vi gør ved Odense universitet, har indflydelse på, hvad der sker i Århus, på, hvad de øvrige dele af planen rimeligt bør være, og vi kan ikke være tjent med, at vi skal tage stilling til disse sager led for led, simpelt hen fordi vi ved at tage stilling til én af dem i realiteten påvirker de andre, der ikke er til behandling.

Ved næste port i behandlingen af universitetssagerne vil vi i hvert fald have nogle noget mere sammenhængende sager til behandling, og da vil jeg blot sige til hr. Camre, at jeg synes, at hans meget massive oplæg her i dag ikke var så forfærdelig klogt. Der er kommet meget nyt materiale frem til det folketingsudvalg, som behandler de øvrige universitetsspørgsmål, mange ting, som frembyder muligheder, som ikke var kendt, dengang udvalget begyndte sit arbejde, og jeg skal for mit vedkommende naturligvis med stor interesse se på, hvilke muligheder de nye forslag giver, men når man læser et dekret op om, at et eller andet parti, in casu socialdemokratiet, har haft en åbenbaring på et tidligt tidspunkt, og hvis vi ikke alle tilslutter os åbenbaringen, så bliver der ikke nogen mulighed for at nå frem til enighed, ja, så har man unægtelig stillet sig selv i en lidt vanskelig situation. Det synes jeg hr. Camre gjorde. Der er muligheder for at komme frem til konstruktive løsninger på universitetsspørgsmålet i en større målestok. Jeg håber, vi når det. Skulle det vise sig at være en lille bitte smule vanskelig, så tror jeg, hr. Camre kan tilskrive sig selv en vis del af æren for det. Så meget til slut.

Kjær Rasmussen: Som det allerede er sagt, står vi igen i dag med et beskåret projekt. I